

DAİRE

Uğur Demircan

Bu dünyada zaman dairesel ve insanlar sevinçlerini ve kederlerini tekrar tekrar yaşıyorlar.

- Alan Lightman

1

İsmim Dilaver. Sirkeci’de esnafım. Şimdi size arkadaşım ile yaptığım bir seyahatte başımdan geçen acayip bir vakayı nakletmek istiyorum.

Esnafız dedik ya; Sultan Abdülmecid Han ile aynı sene terk-i dünya eylemiş pederim Âdem İzzet Bey’den miras dükkânımız, hanın hemen ağzında olduğundan işlerimiz de iyidir hamdolsun. İşte o gün de arkadaşım Nadir’le Lüleburgaz’a gitmiş idik, benim dükkâna mal almaya. Daha doğrusu, müstahsille anlaşılmaya... Simsarı devreden çıkarmak niyetindeydim çünkü bu defa. Zahire işi kolay değildir; dışarıdan bakınca insan, “Akarı yok, kokarı yok.” der lakin işin içine girince her şey değişir. Rençberin eline de pek bir şey geçmez esnafın da... Aracılar kazanır her daim. Sen esnaf olarak sadece çorba kaynatır durursun.

Neyse efendim, ikindiden sonra çıkabildik yola. Araba, arkadaşım Nadir’indi. Dizginleri de kendi tutuyordu zaten. İyi ahababımdır. Kadirşinastır, efendidir hatta ketumdur biraz; benim kadar boşboğaz değildir bir kere. Bendeniz, rüştiyeden sonra okumadım; babamın dükkânında çalışmaya başladım. Onların durumu bizden daha kötü idi; handaki keçeciye vermiş babası, çıraklığa. Öyle tanış olduk. O gün bugün yârenlik ederiz. O da bekârdır hâlen, benim gibi. Nasip bakalım, işleri toparlayabilirsek...

Geceyi Çerkez köyünde geçirecek idik. Araba arkadaşın ise yemiydi, han masrafıydı benden tabii. Yük olacak değiliz a! Helali var, has delikanlıdır Nadir. “Gidelim mi?” dedim, ikiletmedi. Allah bahtını açık

etsin. Gerçi bir aralık anacığını dünürücü gönderdiydi birinin kızına ya, vermemişler. Hakir görmüşler bizimkinin yaptığı işi. Üç gün bıçak açmadıydı ağzını. Oysa meşakkatli iştir keçecilik. Yüreğini vura vura döver keçeyi Nadir, sabah-tan akşama. Maşallah, çıraklıktan yetişti; kendi hesabına yapar keçeleri şimdi. Öyle böyle söyleşirken Çerkez Köyü'ne vardık. Arabayı at çekti amma biz de adamakıllı yorulduk; çorbayı içip yatmalı dedik vakitlice.

Adım Ender. Sirkeci'de konfeksiyoncuuyum. Dükkân komşum Yiğit'le geçenlerde yaptığımız yolculukta yaşadığımız ilginç bir olayı anlatmak istiyorum.

Yiğit'in bir işi için Lüleburgaz'a gidecektik. Onun arabası tamircideydi; köşesinden vurup kaçmışlar, gece evinin önünde. Benimkini rica etti, olmaz demedim tabii. Onunla iş hanına geldiğim günden beri arkadaşız. Kafa dengi çocuktur, muhabbetlidir. Babasından kalan kuruyemişi dükkânını işletiyor. İş hanının girişindeki büyük dükkânlardan onlarınkı. Şube açmayı düşünüyor hatta. Biriyle tanışmış bu geçenlerde, toptan ay çekirdeği alacakmış Lüleburgaz'dan. Böyle aracısız alıp getirmek her seferinde zor olur ama işte, kafaya takmış; maliyeti düşürme derdinde sözde.

Konfeksiyon işinde çıraklıktan yetiştik biz. Babam rahmetli, okuldan alıp Cavit ustamın yanına verdiğinde 12 Eylül bile olmamıştı daha. Gel zaman git zaman kendi dükkânımı açtım. Önceleri iş hanının en dibinde, çay ocağının yanındaydı ya yıllar içinde durum toparlanınca biraz daha beriye taşındım dükkânı. İşler çok iyi sayılmaz ama idare ediyoruz. Şu Eksport-İmport işlerine biz de bir cesaret edebilsek köşeyi döneriz ya neyse.

Dükkânın hesap günüydü o gün; alacak, verecek toparlaması, şu bu derken işleri ancak akşama doğru ayarlayabildik. Yola da geç çıkınca, daha gideceğimiz yere varmadan hava karardı. Çerkezköy yolumuzun üstündeydi, orada bir otelde gecelemeğe karar verdik. Yoksa hepi topu bir iki saat yolumuz vardı ama vakit bayağı geç olmuştu artık. Sabah gideriz, dedik erkenden.

2

Nadir'in kıranta düldülü ahıra bağladıktan sonra, hanın sahibiyle lafladık bir müddet. Taşradandı; hatırımda yanlış kalmadıysa Ayıntap taraflarından, sakalina yeni ak düşmüş bir zat idi. Babası, bu kundaktayken ailesiyle rençberliğe gelmiş buralara. Buncağız da gençliğinde envaiçeşit iş yapmış, iki sene evveli de bu hanın sahibi olmuş, dediğine göre. Biraz asık suratlı idiyse de yemeklerine diyecek yoktu doğrusu. Agop'un kazı gibi yuttuk her şeyi. Kahvelerimizi de afiyetle içtikten sonra tırabzansız bir merdivende duvara sokula sokula çıktık yukarı. Eski bir kaleye benziyordu han; burçlara tırmanan Bizans askerleri gibi düşmekten korkarak çıktık ve kalacağımız odayı bulduk hamdolsun. Başka oda yok bugün, demişti hancı. İki yataklı tek bir odaya razı olduk. Olsun varsın. Samimi arkadaşımızdan da çekinecek hâlimiz yok ya.

Onca yorgunluğuma rağmen kolayına uyuyamadım. Sağa dönerim yok, sola dönerim yok. Okuduğum duaları üçledim, otuz üçledim, yine yok! Bir müddet hareketsiz kalayım ki uykum gelsin, dedim. Bu sefer de elim kolum uyuşur. Velhasıl bir iki saat olmuştur yatakta dönüp duralı, uyuyamadım. Belki de yatağı, yastığı filan yadırgamışımıdır artık, Allah bilir. Nadir beyzademiz ise maşallah, yatar yatmaz sesi de hareketi de kesti. Eh, gündüz o kadar keçe dövünce adamda hâl mi kalır tabii?

Neyse efendim; ben böyle yatakta evir çevir şölen kuzusu gibi dönerken dışarıdan bir seda, hatta seda da değil, düpedüz bir çığlık duydum! İnceden bir ses idi; belki kadın, kız sesi belki de çocuktan bilemiyordum amma velakin olan az buçuk uykum da tamamen uçtu gitti. Gözlerim fal taşı olmuş vaziyette, kulaklarım kırışte bir müddet daha durdum. Çığlık olmasa da başka bir konuşma yahut ayak sesi işitir miyim diye bekledim. Çok geçmeden de o dehşetli ses duyuldu: “İmdat!”

İşte şimdi emindim ki bu bir genç kız sesiydi! Derhâl fırladım ayağa. Nadir’e baktım, ohoo üstünde pireler uçuşuyor! Neyse ben potinlerimi geçirirken o da uyandı. “Ne o?” dedi şaşkın şaşkın. “Duymadın mı?” dedim. “Bir kız imdat diyor, çığlık atıyor!” Alelacele giyinip idare lambasını kapattığım gibi oda kapısını açtım. Nadir de yetişti ardımdan. Lambayı uzattım, bulunduğumuz katta kimse görünmüyordu. Merdivenden aşağı gösterdim ışığı, orada da hareket yoktu. “İnelim!” dedim Nadir’e. Beraberce, akşam yavaş yavaş çıktığımız merdivenden kayarcasına indik.

Akşamleyin geldiğimizde peykelerin, taburelerin bilcümle âdemle dolduğu hanın bu sofa ve aşçı kısmı şimdi bomboştı. Bu terk edilmiş hâliyle insana âdeta bir yer altı mahzeninde yahut Yedikule Zindanları’nda imiş hissiyatı veriyordu. Evvela sağ taraftaki mutfağa baktık, orası da boş idi. “Kim var orda?” diye bağırmaıyı yenice akıl edebildim. Cevap veren olmadı. “Dışarıya bakalım.” dedim Nadir’e; dış kapıya doğru ilerledik. Yegâne ışık, elimizdeki gaz lambası olunca kapıyı bulmak biraz zorlaşıyordu hâliyle. Yatarken tüm kandilleri, mumları üflemiş olmalıydı cimri hancı.

Kapının ardındaki kalas yerindeydi aslında. Düşündüğünüz vakit, biri çıkmış olsa ardından kim kapatacaıktı kalası değil mi? İşte o heyecan arasında bunu bile düşünmeden tahtayı kaldırıp o ağır, heyula gibi kapıyı açtım, dışarı çıktık. Hava iyiden iyiye ayaza kesmişti. Sırtım ürperdi. Gecenin en uğursuz, en Felak-Nas ister vaktiydi. Normalde hiç bir âdemoğlu, kati surette beni o saatte dışarı çıkaramazdı ama hem biraz merak hasıl olmuştu hem de efendime söyleyeyim “bir gariban kızcağıza yardım ederiz” fikri bize cesaret vermişti işte. Evvela karşıdaki boş arsada birtakım kımıldanmalar gördüğüme vehmettiysem de bunların rüzgârda huşu içinde sallanan otlar olduğunu idrak etmem fazla sürmedi. Toprak yolun alt başındaki cami ve birkaç dam ev dışında başkaca yapı yoktu zaten. Nadir de yanımda durmuş, lamba ışığının eriştiğı yerlere bakıyor, etrafa sesleniyordu: “Kim var orada?” Karşılığında ise hiç ses gelmi-

yordu. Bırakın insan sesini, bir köpek de mi havlamaz koca köyde? Çıt çıkmadı âdeta! “Girelim.” dedim.

Aynı karanlık peykeleri, bu defa sanki biraz daha tüylerimiz diken diken geçip merdiveni tırmandık. Odamıza girip şıp düşen demirinin üstündeki sürgüyü çektik. Acayibimize giden şey, ne bir başka müşterinin ne de hancının ortalıkta görünmemesi idi! Sabah ola hayrola, deyip yataklara girdik tekrar.

Çok dolaşmadan, gördüğüm ilk “Otel” tabelasının önünde durdurdum kamyoneti. Trafik derdi yok orada tabii, her yer otopark. Otel de pek öyle ahım şahım bir şeye benzemiyordu aslına bakarsanız. Böyle, hana benzer eski taş bir binayı ucuz yollu tamir etmişler; alüminyum kapı, pencere takmışlar; olmuş sana otel işte. Büyük camlı kapısından geçince geniş bir avluya giriliyordu. Otelci, resepsiyon bankosundan başka masalar sandalyeler de atıp lokanta yapmıştı orayı. Hem odadan hem yemekten kazanıyordu anlaşılın. “Biz de,” dedim içimden, “gece yarılarına kadar siparişti, kesimdi, dikişti uğraşır dururuz, adama bak oturduğu yerden...”

Bunları düşünerek yanaştık resepsiyona; odayı tuttuk. Şansımıza tek bir oda kalmıştı iki yataklı. Oranın festivali varmış, her yer doluymuş o günlerde. Hazır, yukarı çıkmadan şurada karnımızı da doyuralım dedik. Otelin sahibi Gaziantep’li bir aşçı çalıştırıyormuş; yemekler nefisti doğrusu. Adam, dededen aşçıymış burada. Hatta dedesi eskiden buranın sahibi miymiş neymiş, pek kulak vermedim o kadarına. Bizim Yiğit; yemekte yine dereden tepeden konuştu, anlattı da anlattı epeyce. Sağ olsun; çenesi düştü mü durduramazsın, başını ağrıttıncaya kadar konuşur. Arada bir ben de cevap vereyim, dersin. Beklersin ki bir ara versin de lafa giresin; yok! Cümlelerin arasında nefes bile almaz! Tuttu o akşam, yine benim evlenme meselesini diline doladı. Sanki kendisi evlendi de benimki kaldı! İyidir hoştur da bazı şeyleri insana hatırlatmasa olmaz yani. Ben gecenin bir vakti, ilk defa gittiğim ilçenin, o adını bile hatırlamadığım otelinde “Kızımı terziye vermem.” diyen Cevriye Hanım’ı hatırlamak ister miydin acaba? Neyse artık.

Yemekten sonra çaylarımızı içerken spor haberlerini izledik. Dünya Kupası’ndan maç sonuçları veriliyordu TRT’de. “Arjantin kupayı alacak bu gidişle.” dedim. Mutfak kapısının üstündeki demir kafese renkli bir televizyon koymuşlar, müşteriler de odalarından inmiş onu izliyordu. Masaların yarısı eşofmanlı, atletli adamlarla doluydu, oradan anladım; odalarda televizyon yok anlaşılın. Sonra “Açık Oturum” başladı. Yorgunluk çöktü zaten bize de çıkalım, dedik, odalara. Uzun bir taş merdivenden çıkmaya başladık yukarı. Ne biçim binaymış anlamadım ki! Yanlara da alüminyum korkuluk yapmışlar güya ama fena sallandığından bırak destek almayı, dokunmaya korkuyordu insan. Biz yine ona tutunmadan, duvar tarafından çıktık. Odanın hâli aşağıdan da perişandı. Tahmin ettiğim gibi televizyon zaten yoktu ya, kendi lavabosu, tuvaleti bile yoktu odanın. Aşağıdaymış; ortakmış. Sormak aklımıza bile gelmemişti ki!

Bilseydim yine de tutar mıydım odayı bilmiyorum. Belki de dönüp başka otel aramaya üşenirdik; yorulmuştuk çünkü epeyce.

Böyle yabancı yerlerde oldum olası hemen uyuyamam; o gece de düşüncelere dalmaktan kurtulup da uyuyamadım. Suriçi'nde oturduğumuz yıllara gittim hayalimde yine. Ta oradan tanırıdım Seda'yı. İyi kötü bir mazimiz olmuştur, anası ayak diremese gönüllüydü benimle evlenmeye ama işte... Karşı gelemedi sevgili annesine. "Kaçalım." dedim. "Uzay çağında ne kaçması?" dedi, tıkadı lafı ağzıma. İyi de elin Amerikalısının mekiğinden bana ne fayda? O da patladı zaten! Neyse çok araya girenler oldu, kabul etmedi Cevriye Hanım. "Tekstilci," dediler, "terzi o," dedi. "Evi var," dediler, "yıkıntı orası," dedi. "Sevda," dediler, "ille de para," dedi. Dedi de bizi de yıktı, harap etti işte.

Seda ile de görüşemedim epeydir. Dükkândan kendim telefon edemiyorum evlerine. Annesi açıyor. Eskiden yandaki kunduracının tezgâhtarı Müyesser ablaya arattırırdım kız arkadaşımı gibi. O da bıraktı işi; aratacak biri yok şimdi. Ben bunları düşünüp zaten olmayan uykumu daha da ötelerken karşı yatakta Yiğit Efendi ha bire dönüp duruyor, oflayıp pufluyordu. Ne durdu ne de sustu deminden beri. Adamın yatması da konuşması gibiymiş, anladım.

Bu arada bir ses duydum gibi geldi dışarıdan. Tiz bir sesti ama tam anlayamadım. Sol kulağımın üstüne yataarken pek duyamam zaten küçüklükten beri. Yiğit'in yataktaki kımıldamaları da kesildi aniden. O da duymuş, sese kulak kesilmiş olmalıydı. Baktım; kalkmış, ayakkabı bağcıklarıyla uğraşiyor; ben de merak edip çıktım yataktan. Benim sporlar da cırt cırtlı olunca hemen giyip kalktım; ışığı açıp dışarı çıktım. Ne koridorda ne de diğer odaların kapılarında kimse vardı. Yiğit'le bakiştık biraz. Bugün hâlâ anlamam, niye üstümüze vazife ise aşağı inmeye karar verdik. Yine o merdiven korkuluğuna dokunmamak için çaba sarf ettik ikimiz de. Bu çabanın nedenlerinden biri de kırık gibi sağa sola sallandığından dolayı epey gıcırta yapmasıydı. Kaçar gibi sessizce indik aşağıya.

Giriş avlusunda hiç ışık yanmıyordu. Resepsiyonda nöbetçi filan kalmıyordu anlaşılan. Herkes yatınca, bu küçük ilçe oteli de tıpkı bir ev gibi kapatılmış, kapısı kilitlenmişti! Tabakları, bardakları kaldırılıp sabaha hazır hâle getirilmiş masalar ve çevrelerinde düzgünce sıralanmış sandalyeler, dış kapı camından giren sokak lambası ışığında aydınlanıyor, o da pek yeterli gelmediğinden insanda hırsızlığa girmiş gibi bir duygu uyandırıyor. Sağdaki mutfak kapısından içeri baktık önce. Işığın düğmesini el yordamıyla bulup açtım, mutfakta kimse yoktu. Işığı da kapıyı da kapatmadan girişteki masaların oraya yöneldik. Şimdi biraz daha aydınlık sayılırdı, bu kadarıyla yetindik. Burasının elektrik düğmelerini aramayla vakit kaybedemezdik zaten. Büyük camlı dış kapı kapalıydı. Kilidi çevirip açtık; dışarıya uzanıp baktık Yiğit'le. Otelin karşısında sıralanmış kepenkleri kapalı dükkânlar, sokağın alt başındaki küçük cami, caminin birkaç servi ve muhtemelen birkaç eski mezar barındıran koyu bahçesi ile diğer iki, üç katlı evlerin hepsi ağır bir alaca karanlık altında uyuyorlardı. Yeşil

telefon direğine takılmış lamba, sokağı ancak önüne takılıp düşmekten koruyacak kadar aydınlatıyordu zaten. “Kim var orada?” diye seslendiysen de bir yanıt alamadım. Etrafta ne bir hareket ne de bir ses olmayınca içeriye döndük.

O sesi ikimiz de duymuştuk, evet. Hatta Yiğit, onun bir kızın yardım çağlığı olduğunda ısrar ediyordu. Ben o kadar emin değildim ama ilginç olan, otelde bizden başka kimsenin uyanmamış olmasıydı. Masaların arasındaki loşluklarda birinin saklanma ihtimalinin tedirginliğiyle sağa sola bakına bakına merdivene geldik, mutfağın ışığını bile kapatmadan yukarıya çıkıp odaya girdik. İki koca adam, bu hâlimize gülmedik de değil elbette ama olan olmuştu işte. Yatıp uyumaya çalıştık mecburen.

3

Yataklara girdik girmesine ya uyu uyuyabilirsen yine! Öyle meşum bir sestem, o yarı karanlıkta kim bilir hangi akla hizmet yaptığımız taharri ve tetkikten, hatta ve hatta o تنها sokağın tekinsiz soğuşundan sonra adamda uyku mu kalır? Öyle ki bu defa Nadir bile uyuyamadı. Birbirimize dönüp aramızda muhavere etmeye başladık. Acaba öyle bir seda olmadı da biz mi tahayyül etmiştik? Öyle ya! Hancı dâhil, bir Allah'ın kulu da kalkıp çıkmamıştı odalarından. Peki, bu sadece bir tahayyül ise bu hayal denen mefhum iki kişide birden hem de aynı şekilde vukua gelir mi idi?

İşte bir zaman daha bu gibi sualleri Nadir'le birbirimize sorup cevap ararken yorulduğumu hatırlıyorum. Kim bilir belki hafifçe kendimden de geçmişimdir. Ancak tam bu esnada hiçbir şüpheyi mahal bırakmayacak kadar sarih bir vaveyla, uykusu en derin âdemoğlunu bile zelzele misali yatağından kaldıracak kadar bariz bir imdat çağlığı aksetti hanın kesme taş duvarlarında! Üstelik bu defa imdat çağlığının akabinde bir genç kız ağlaması da duyuldu!

Ne az evvelki korkumuz kalmıştı artık ne de şüpheciliğimiz. İkimiz de yaydan boşanmış birer ok misali fırladık yataklarımızdan. Az evvelden talimli olduğumdan potinlerimi derhâl geçirip lambayı elime aldım, kapıyı açtım. Tekrar kulak kesildim: Kattaki karanlık koridorun ilerisinde, dip odada bir kız, hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu!

Hemen o tarafa meylettim. Nadir geride kalmıştı. Artık onu bile beklemedim. Zavallı kızcağız müşkül durumdayken bana da tahmin hudutlarımı aşan bir cesaret gelmişti. Kim bilir kimler, nasıl eziyet etmekteydi bu biçare yavruya? Bize bu gençlik, bu bilek kuvveti boşuna lütfedilmemişti, elbet kurtarırdık alimallah!

Odanın kapısını, alışkanlıktan, önce tıklatacak oldum ancak o kısa lahzada düşündüm ki kibarlığın vakti değildir; “Ya Allah!” deyip yüklendim, açtım. Elimdeki lamba söndü bu esnada. Oda zifiri karanlıktı. “Kim var orada?” diye seslendim. Odanın öbür ucunda, zannımca pencerenin dibinde biri hıçkırıyordu. Başka kimse var mı, emin olamıyordum. Yine de daldım içeri besmeleyle. “Kimsiniz, ne oluyor burada?” dedim tekrar. Tam bu anda arkamdaki kapı ka-

pandı. Nadir girdi sandım; geriye hiç bakmamıştım. Ben seslenince hıçkırıklar da kesildi. Bekledim; bana bir saat gibi gelen o kısacık müddet zarfında sadece kendi nefes alışlarımı işiterek bekledim. Tam, geri dönmeyi aklımdan geçirirken pencerenin önünde iki büklüm olmuş biri ayağa kalktı, bana doğru yürümeye başladı. Gözlerim de alışmaya başlamıştı artık; ay ışığında, bunun genç bir kız olduğunu fark ettim.

Ama ne kızdı yahu! Şelale gibi saçları incecik beline kadar inmiş, kokusu misk-i amber, kendisi şehnaz-ı dilber! Artık odayı ayan beyan aydınlatmakta olan mehtapta yüzü de seçilmeye başlamıştı bu cinsilatifin. Aman Allah! O ne kaş, o ne göz öyle? Kiraz gibi dudakları, hokka gibi burnu velhasıl gül cemalinin cümlesi âdeta yüce Yaradan'ın "Halik" isminin tezahürü, zanaatının ustalık eseri olmuş; karşımda arzıendam eylemekte idi! Ben o anda, az evvelki imdat çığlığını da o odaya neden geldiğimi de unuttum. Dilim tutuldu sanki. Öyle bir tahaccür etmişim, öyle bir hâletiruhiyeye bürünüp kendimden geçmişim ki artık ne gam ne keder kalmıştı bende. Han da Nadir de Lüleburgaz da dükkân da çıkıp gitmişti havsalamdan. Az buçuk şuurum da o cennet kaçkını güzelliğin karşısında erimiş, akıp gitmişti ayağımın altındaki tahta döşemenin yarıklarından. O ise aheste adımlarla üstüme doğru gelir iken az evvel ağlayan o değilmiş gibi tebessüm etmeye, hatta benimle tatlı tatlı söyleşmeye başladı:

Yattık ama doğaldır ki ikimiz de uyuyamadık. Konu hakkında Yiğit'le konuşmaya başladık ister istemez:

"Çevredeki evlerden mi geldi acaba?"

"Emin misin kız sesi olduğuna?"

"Tabii yahu. Basbayağı imdat dedi!"

"Ben duymadım o kadarını."

"Sen uyuyordun zaten"

"Uyumuyordum da yani, evet, bir ses vardı ama..."

"Hayal görmüş olmayalım birader?"

"İkimiz birden mi?"

Böyle ne kadar konuştuk bilmiyorum. Sarhoş gibi yarı baygın bir hâle geldiğimi hatırlıyorum sadece. Tam neredeyse uyudum uyuyacağım dediğim bir anda, artık kuşku götürmez bir biçimde ben de duydum o ikinci sesi! İmdat, diyen, ağlayan bir kızın çığlığı yankılandı otel koridorlarında. Hem de ne ses! Bunu otelcinin, müşterilerin bile duymamasına imkân yoktu artık!

Biraz önce dışarı çıkıp araştırmış olmamızı garipsemiştik sözde; şimdi sesi duyunca yine her şeyi unutup otomatikman fırladık yataklarımızdan. Kapıyı açtım; ses aşağıdan, mutfak tarafından geliyordu. Merdiven basamaklarını iki-

şer üçer atlayarak indim. Yiğit arkamda kalmıştı. Mutfak kapısını açtım. Garip şey, çıkarken ışığı açık bıraktığımı net bir şekilde hatırlıyordum aslında ama kapalıydı şimdi. Evet, ses gerçekten mutfağın içinden geliyor ve dip tarafta, fırının orada bir kız hıçkır hıçkır ağlıyordu!

Elim artık yerini ezberlemiş olarak lamba düşmesine giderken kapı da ardımdan kapanmıştı. Işığı yakmamla kızın o muhteşem güzelliğini fark etmem bir oldu. Beni görünce kurtarıcısı gelmiş gibi sevindi kızcağız. Ayağa kalktı, göz yaşlarını silip bana doğru yürümeye, gülümsemeye başladı. Öyle bir şeydi ki o güne dek o kadar güzel bir kız gördüğümü hatırlamıyordum. Kimdi bu kız? Az önce neden ağlıyordu? Bu soruları sormak bile gelmedi artık aklıma. Öyle bir taş kesilmişim ki o an, hiçbir yer ve hiç kimse yoktu sanki zihnimde. Yalnızca öyle küçücük bir yerde, bunun gibi sinema sanatçilerine taş çıkaracak güzellikte bir kız ne arardı, bana nasıl rastlamıştı; bunları düşünüyordum artık.

4

“Ey Âdem oğlu Dilaver, yaklaş yanıma! Korkma benden.”

“Kimsin sen güzeller güzeli?”

“Benden şüphe etme. Bana yüz çevirme. Ben senin hep istediğin şeyim.”

“Anlayamadım. Hem, dur bakalım, benimle rahmetli pederimin isimlerimizi nereden bildin sen?”

“Ben seni iyi bilirim. Sen de beni bilir ve seversin.”

“Kimsin, necisin?”

“Beni en kıymet verdiğin nesne gibi düşün ey Âdem oğlu. Say ki dünyayım ben.”

“Nasıl?”

“Sana hazinelerimi açmaya geldim. Senin ayaklarının altına serilmeye, hakkın olanı vermeye geldim Dilaver. Yaklaş bana!”

“İdrak edemiyorum. Sen imdat isteyen, aman dileyen o kızcağız değil misin?”

“Ben senin arzularının emrine göre giyinip, ruhuna hoş gelecek bu cisme büründüm Dilaver. Bu dünyanın, sana görünen bedeniyim.”

“Neden peki?”

“İyi insan olduğun için, bana medetkâr olduğun için, ben de sana yardım etmeye, seni irşat etmeye geldim. İstikametini aydınlatmaya, senin yegâne arkadaşın olmaya geldim.”

“Nadir vardır benim ahababım.”

“O, muhip bir arkadaş değildir. İtimat etme ona!”

“Ederim yahu. İyi insandır!”

“Hata etmektesin Dilaver. Ezelden beri haset eder o sana.”

“Haset mi? Yok canım!”

“Öyle. Kendi fakirliğinin müsebbibi sen imişsin gibi; aileden intikal etmiş variyetini, işlerinin genişlemesini, rızkının bollaşmasını kıskanır. Sana uygun bir refik, seviyene münasip bir dost değildir. Sana faydasından ziyade zararı dokunacaktır. Terk eylesen onu!”

“Bu dediğin... Ama mümkünü yok... Nasıl?”

“Ondan kurtulduğun vakit bak nasıl yükseleceksin. Nasıl açılacak işlerin ziyadesi ile. Hazinelerimi sereceğim ayaklarının altına! Ona ihtiyacın yok. Sen sadece bana güven. Beni sev sadece! Beni...”

Gittikçe yanıma sokulmuş olan kız, karşımdayken başladığı bu son cümleleri, fısıldayarak ve de -af buyurun- lepelepe vaziyette tamama erdirmiş, benim de biçare dimağımın son kalan izan ışığı onun bu hareketi ile sönüp gitmişti.

“Hoş geldin Ender. Biliyordum geleceğini.”

“Anlayamadım, adımı nerden biliyorsun?”

“Seni çok iyi tanıyorum çünkü.”

“Ben seni tanımıyorum, kimsin sen?”

“Şaşırma. Ben senin yüreğindeki sevgiyim Ender. Aşkının ete kemiğe bürünmüş hâliyim.”

“Kızım bak anlamıyorum. Neler diyorsun? Yardım istemiyor muydun sen az önce?”

“Yardım çılgılığım senin yüreğinin yardım çağrısıdır aslında. Sen bu gelişinle kendine yardım etmeye geldin Ender.”

“Yani?..”

“Yani sana yardım etmek için buradayım ben. Kalbindeki sevginin güzelliğini gör. Ona sarıl. Kimse elinden alamaz mutluluğunu.”

“Kim alacakmış?”

“Seda’ya olan aşkını kıskananlar var çevrende, göremiyorsun. Farkında değilsin ama sana engel oluyorlar. Bir araya gelmenizi istemiyorlar.”

“Annesi var benim bildiğim.”

“Arkadaş sandığın Yiğit var mesela. Mutluluğunu kıskanıyor o da.”

“Hadi canım! Yiğit iyi arkadaşır”

“Sürekli Seda ile evlenememenizden bahis açmıyor mu? Nerede ve kimin yanında olursanız olun ağzına geleni söylemiyor mu? Faydasından çok zararı yok mu? Alay ediyor seninle farkında değil misin?”

“ ... ”

“Senin tek gerçek arkadaşın benim Ender. Bırak onu. Sen sadece bana sarıl. Bana güven, beni sev sadece! Beni...”

Her cümlesinde biraz daha yaklaşmıştık birbirimize. Büyülenmiş gibiydim. Kız, bu son sözlerini de dudaklarımın içine fısıldarken kendimden geçmişim.

5

Gözümü açtığımda horozlar ötmekte idi. Etrafıma baktım, yatağımdaydım. Nadir de yatıyordu yerinde. Ziyadesi ile şaşkındım. Nasıl gelmişim buraya geri? Kızın o son söylediklerinin akabinde ne olmuştu, hatırlayamıyordum. Gerçi o da gerçekten bir kız mı idi yoksa “iyi saatte olsun”lardan birine mi tesadüf etmiştik gecenin leylinde, anlayamadım. Bunu düşününce bir ürperti yürüdü sırtıma. Hemen bu gibi durumlarda okunması elzem duaları okuyup etrafıma üfledim. Allah’ım sen bizi koru!

Hem, neler de söylemişti o kız öyle? Olacak iş miydi? Nadir... Yok canım. Mümkün müydü? Bunca senelik hukukumuz vardı onunla. Ben, babamın dükkânında; o, ustasının yanında iki ufak çırak... Ama kızın dedikleri de hiç çıkmıyordu aklımdan. Haset ediyor, diyordu. Haklı olabilir mi idi? Filhakika, dükkâna şube açma fikrimi söylediğimde cemali biraz gölgelenir gibi olmuştu; farkına varmamak kabil değildi. Dikkat et, az tamah çok zarar getirir, diyordu. Âdeta hoşuna gitmemiş gibiydi. Vay benim Nadir'im vay. Ee, tabii şimdi bizdeki gibi bir mal, mülk, variyet kimi olsa biraz...

Çorbayı kaşıkladıktan sonra, atına bakmaya gitti Nadir. Yüzü asıktı zaten. Kalktığımızdan beri mevzu hakkında hiç konuşmamıştık. Ne o bana bir şey sual etti ne de ben ona... Sanki hiç yaşanmamış gibi yapıyorduk. Tuhaf şey.

Gün iyice ışımış, yola düşme vakti gelmişti. Nadir atını koşmuş, arabayı hazırlamıştı. Ben de hancının ücretini öder iken her ihtimale karşı bir sorayım dedim. O kadar ses hepten hayal mahsulü de değildi ya!

“Ne sesi dedindi?”

“Böyle, bir kadın sesi, bir vaveyla... İmdat... Hiç mi duymadın?”

Hancı bir an için sağa sola bakınıp düşündü ve...

Boynumdan başımın üstüne kadar uzanan bir ağrı ile uyandım. Kafam allak bullak olmuştu. Kimdi o kız, ne dolaplar dönmüştü dün gece öyle? Ağzında bir çeşit ilaç vardı da öperek uyuşturmuş muydu beni? Bir hırsızlık şebekesinin tuzağına mı düşmüştük yoksa? Anlayamıyordum. Aklıma her şey geliyordu. Hele o söyledikleri, tümüyle deli saçması şeylerdi. Aşkımın beden bulmuş hâliymiş de falan filan. Yiğit'ten bahsetmişti bir de. Niye kıskansındı ki Yiğit beni? Kardeşim sayılırdı o bir kere. Senelerdir...

Hoş, bazen gereksiz yere konuştuğu olur onun. Ağzı kalabalıktır biraz ama... Benim konuştuğum kıza da yan gözle bakacak kadar sütü bozuk değildir her hâlde. Olsa olsa... Hani, garibime Allah tipten yana vermemiş derler ya... Bizim surat, faça biraz yerinde tabii. Belki o yüzden biraz... Neyse boş ver Ender, dedim kendi kendime, garip bir rüya gördük de geç!

Kamyonetin yağına suyuna bakmaya çıktım sabah, kahvaltıdan sonra. Lastikleri kontrol ettim -bilmediğimiz bir yerdeydik ne de olsa-. Geceki ürkütücü hâlden eser yoktu sokağın. İlçe küçük de olsa hayat başlamıştı. Caminin önünde ihtiyarlar oturmuş, ısınıyorlardı. Bir şu sokağa bak bir de geceki hâline, diye düşündüm. Güneş ne mucizevi bir şeydi, olmayınca sebepsiz yere korkuyordu insanoğlu.

İçeri girdiğimde Yiğit, resepsiyonda ödemeyi yapıyordu. Dün çok ısrar etmişti, masraflar bana ait, diye. Eksik olmasın, genelde o öder böyle. Parası var ya! Anladım ki otelciye geceki o sesi sormaya başlamıştı ben girmezden hemen önce:

“Ne sesi dediniz?”

“Böyle, bir kadın sesi. Bir çığlık... Hiç mi duymadınız?”

Otelci bir an için sağa sola bakınıp düşündü ve:

6

“Haa!” dedi. “Dipteki odadan gelmiştir o ses. Sevabına, küçük odada kalmasına müsaade ettiğimiz bir gariban kadıncağz var. Meczuptur hem de sülaleden. İrsî galiba. Annesi de böyleymiş, onun annesi de... Buranın eski sahipleri, onlara da kalacak yer vermişler hep böyle. İşletmemizin âdeti gibi bir şey anlayacağınız. Bazı geceler biraz bağırır ama zararı yoktur kimseye. Odadan bile çıkmaz zaten. Çok rahatsız olmadınız inşallah?”

1

Adım Alpay. Sirkeci AVM’de elektronik ve iletişim mağazası sahibiyim. Bitişikteki kıyafet mağazasında çalışan arkadaşım Seçkin’le geçenlerde Lüleburgaz’a giderken başımıza garip bir olay geldi...